

MINT A MADARÁSZ.

Ki tudja, honnan jönnek ők?
Talán a Szépség erdejéből,
tán a Teremtés tengeréből,
tán Isten-álmok dzsungeléből,
csak húznak ősszel és tavasszal,
ha tél tombol, vagy nyár arat,
húznak a szépség-madarak.

Én lesben állok, mint a madarász.
Nincs éjjelem, se nappalom.
Tört, lépvesszőt rakok titokban:
kertekben, sűrű csalitokban,
álmok tornyán, vagy magyar vágyak ormán,
nyomor-kunyhókon, szélmalom-vitorlán,
gyóntatószékben vagy cigány vonóján,
koporsókon vagy csecsemői pólyán
tört, lépvesszőt rakok titokban
és lesben állok, mint a madarász.

Mert van madár, mely májusfákon ül meg
és ott repdes, hol emberek örülnek.
És van madár, mely a gyónás vízében
szeret fürödni s ott ragad a lépen.
És van madár, mely sohse kotlott mászon,
csak tiszta, szűz menyasszonyok szívéen,
mint gyönyörteljes boldogság-tojáson.
És van madár, mely magyar vágyak várán
Turulként virraszt a jövőbe árván.
És van madár, mely forradalmas éjjel
mint vérbe mártott vércse vijjog kéjjel.
És van madár, mely minden ezer évben
csak egyszer száll s ha megragad a lépen:
nótája nemzedékek álmát színesíti.

Én lesben állok, mint a madarász.
Sok elrepül, sok megmarad.
Elrejtí a kis madarat
a cifra, zengő drótu vers-kalitka.
A vers-kalitka titka eladó:
búcsún bódében, boltban kapható.

És várom azt a madarat, mely egyszer
repül csak minden, minden ezer évben,
mely nem ragadt meg semmiféle lépen,
nem kapható bódében, azt a ritka
szépséget, mit nem látott szem, kalitka
s nótája nemzedékek álmát színesíti.